Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Jacques Camatte
Kysymys väkivallasta

Haettu 26.7.2012 osoitteesta:
http://takku.net/article.php/20071020193907655
Katkelma Jacques Camatten esseestä ”Against Domestication”.

fi.theanarchistlibrary.org

Kysymys väkivallasta

Jacques Camatte

Lukion oppilaiden keskuudessa kehittynyt liike vahvisti kommunistisen vallankumouksen olemassaolon sen inhimillisessä ulottuvuudessa. Opiskelijat nostivat esiin kysymyksen väkivallasta (vaikkakaan eivät ehkä sen koko laajuudessa) torjuessaan armeijan, torjuessaan asepalveluksen ja torjuessaan yleismaailmallisen oikeuden tappaa. Vastakohtana tälle vasemmiston ja äärivasemmiston pikkuryhmät, mutta eivät anarkistit, saarnaavat tarvetta oppia tappamaan, koska he uskovat voivansa saada kuoleman ”kimpoamaan takaisin” pääomaan. Mutta yksikään niistä (ja tämä pätee erityisesti kaikkein äärimmäisten ainesten kohdalla) ei koskaan ota huomioon sitä tosiasiaa että he väittävät ihmisolentojen tuhoamisen olevan välttämätöntä vallankumouksen toteuttamiseksi.

Kuinka vallankumousta voi juhlistaa kiväärinperällä? Armeijan hyväksyminen jostain syystä, mikä tahansa se sitten onkaan, vahvistaa tukahduttavaa rakennetta kaikilla tasoilla. Kaikenlaiset väitteet tästä aiheesta hyödyttävät ainoastaan tukahduttavan tietoisuuden mielivaltaa, jonka mukaan ihmisten täytyy tukahduttaa halunsa olla tappamatta, koska jossain tulevaisuuden vaiheessa heiltä edellytetään tappamista. (Ja joidenkin ihmisten tiedetään tosiaankin suorastaan riemuitsevan tästä tulevaisuudennäkymästä). Tu-

kahduttava tietoisuus pakottaa minut olemaan epäinhimillinen sillä verukkeella että jonkun teoreettisen kohtalon määräämänä päivänä muutun vihdoinkin ihmisen muotoon.

”Monet eri vasemmistolaiset ja äärivasemmistolaiset suuntaukset yrittävät taata sen että ”porvarillinen” halu lakkauttaa asepalvelus ei lähesty vakaumukseen perustuvan aseistakieltäytymisen taustalla olevaa vapaudellista pasifismia, joka on aina enemmän tai vähemmän piilevänä nuorissa.”

(T. Pfistner, Le Monde, 27./Maalis/73)

Väkivalta on tosiasia nyky-yhteiskunnan elämässä; nyt kysymys kuuluu miten tuo väkivalta voidaan tuhota. Vallankumous päästää irti väkivallan, mutta sen on oltava meidän hallinnassamme ja ohjauksessamme; sen ei voida antaa toimia sokeasti, eikä sitä todellakaan voida ylistää tai sen toiminnan alaa laajentaa. Tällaiset toteamukset saattavat kuulostaa melko järkeviltä, mutta niistä ei ole juurikaan apua ellemme suuntaa tarkasteluamme edelleen väkivallan todelliseen luonteeseen, jonka ratkaisee ennen kaikkea sen kohde: kapitalistista järjestelmää vastaan suunnattua väkivaltaa pitää siis kehua ja rohkaista, mutta ei ihmisiin kohdistuvaa väkivaltaa. Kapitalistista järjestelmää edustavat kuitenkin ihmiset, ja juuri nämä ihmiset joutuvat väkivallan kohteeksi. Tässä kohtaa kysymys väkivallan rajoittamisesta nousee merkittäväksi; jos sitä ei nosteta esiin, elämme edelleen pääoman sanelun mukaisesti. Vaikka pääoman despotiaa[1] ylläpidetäänkin ihmisiin kohdistuvalla yleisellä väkivallalla, niin on myös totta että pääoma onnistuu alistamaan ihmiset tällä tavoin valtaansa ainoastaan asettamalla heidät ensin toisiaan vastaan ja jakamalla heille sitten eri rooleja. Kun konflikteja syntyy, esittää kumpikin puoli sitten toisensa epäinhimillisenä (jollaisina amerikkalaiset näkivät vietnamilaiset). Jos ihmisolentoja aiotaan tuhota, on heiltä ensin riistettävä heidän ih-

[1]Wikipedia: ”Puhdasmuotoisessa despotiassa vain [...] despootti on vapaa, ja muut ovat hänen orjiaan, ja ainoat lait ovat hallitsijan sana sekä mahdolliset uskonnolliset lait ja vakiintuneet tavat.” (Suom.huom)

misyytensä. Jos ihmiset vallankumouksellisen kamppailun aikana päättävät siis edetä tämän näkökulman mukaan, eivätkö he silloin vain jäljittele kapitalistien käyttämiä menetelmiä ja siten edistä ihmisolentojen tuhoa?

Voisimme siis esittää kysymyksen, mitä peliä vasemmistolaiset oikein pelaavat esittäessään teorioita hallitsevan luokan (pikemminkin kuin sen perustan) tai poliisien (”ainoa hyvä kyttä on kuollut kyttä”) tuhoamiseksi? Yhtälön CRS=SS[2] voi vetää iskulauseen tasolla, koska se kuvaa tarkasti näiden kahden roolin todellisuutta. Se ei kuitenkaan oikeuta yhtälöön kuuluvien ihmisten tuhoamista – kahdesta syystä. Ensinnäkin se käytännössä sulkee pois mahdollisuuden heikentää poliisivoiman perustaa. Kun poliisi kokee että heidät alennetaan epäihmisiksi, he itse lähtevät eräänlaiseen kapinaan nuoria vastaan todistaakseen ihmisyytensä joka heiltä on kielletty, eivätkä he näin tehdessään vain yksinkertaisesti näyttele tappamis/tukahduttamiskoneiden roolia. Toiseksi, jokainen mellakkakyttä ja mikä tahansa poliisi on kuitenkin henkilö. Joka ikinen heistä on henkilö, jolle on määrätty rooli kuten kaikille muillekin. On vaarallista osoittaa kaikkea epäinhimillisyyttä sosiaalisen kokonaisuuden yhdelle osalle, ja kaikkea inhimillisyyttä toiselle. Tässä ei ole kysymys väkivallattomuuden saarnaamisesta,[3] vaan pikemminkin sen määrittämisestä mitä väkivaltaa on tarkalleen ottaen käytettävä ja mihin tarkoitukseen. Seuraavien näkökohtien pitäisi tässä yhteydessä selventää tätä kantaa: ensinnäkin on paljastettava mitä kaikki yleistykset ja tehtävät todella ovat – rooleja joihin pääoma on meidät pakottanut; toiseksi, meidän on torjuttava teoria

[2] CRS on Ranskan puolisotilaallinen mellakkapoliisi. Toukokuussa 1979 uusi versio vanhasta iskulauseesta ilmaantui, kun Ligue Communiste Révolutionairen (LCR) trotskilaiset yhdistivät voimansa stalinistien ja CRS:n kanssa Pariisissa järjestettyjen Longwyn ja Denainin terästyöläisten mielenosoitusten aikaan ”autonomeihin” kohdistuneen väkivaltaisen tukahduttamisen aikaan: LCR = CRS, tai LCRS. (Engl.huom.)

[3] Väkivallattomuus itse on petollinen, tekopyhä väkivallan muoto, merkki joidenkin ihmisten kyvyttömyydestä nousta puolustamaan itseään ihmisinä.

joka olettaa että kaikki pääomaa puolustavat yksilöt olisi yksinkertaisesti tuhottava; kolmanneksi, emme voi tehdä poikkeuksia sillä perusteella että jotkut ihmiset eivät ole vapaita, että ”järjestelmä” tuottaa sekä poliisit että kumoukselliset. Jos tämä pitäisi paikkansa, niin looginen johtopäätös olisi joko väkivallattomuuden kannalle asettuminen tai tilanne jossa ihmisolennot pelkistyvät silkoiksi roboteiksi, mikä sitten oikeuttaisi kaikenlaisen mahdollisen väkivallan heitä vastaan. Jos joiltakin ihmisiltä kielletään alusta asti kaikki ihmisyyden mahdollisuus, kuinka heidän voidaan odottaa myöhemmin nousevan täyteen ihmisyyteen? Heidät pitää siis kohdata ihmisolentoina. Vaikka valtaosa ihmisistä nyt ajattelee luokkayhteiskunnan tarjoaman radikaalin ratkaisun mukaisesti – siis, tukahduta vastustajasi – niin tässäkin muodossa vallankumous näyttäytyisi todellisen luontonsa, nimittäin inhimillisyyden mukaisena. Kun konfliktin aika tulee, niin kuin väistämättä tapahtuu, ei pitäisi olla mitään yritystä pelkistää kapitalismia puolustavia eri yksilöitä ”elukkamaisten” tai mekaanisten vastustajien tasolle; heidät on nähtävä ihmisyydessään, koska ihmisyyteen hekin tietävät kuuluvansa, ja saattavat pystyä löytämään sen uudelleen. Tässä mielessä konflikti saa älyllisiä ja henkisiä ulottuvuuksia. Representaatiot, joilla yksittäinen henkilö oikeuttaa pääoman puolustamisensa, on paljastettava ja tehtävä ymmärrettäviksi; ihmisten on tässä tilanteessa tultava tietoisiksi ristiriidoista, ja epäilyksiä pitäisi nousta heidän mieleensä.

Myös terrorismia on tarkasteltava tästä näkökulmasta. Ei riitä vain tuomita se kauheana. Terrorismin hyväksyvät ovat antautuneet pääoman vallan edessä. Terrorismissa ei ole kysymys vain joidenkin ihmisten tuhoamisesta: se on myös kuolemaan vetoamista oletetun kapinan nostattamiseksi. Tämä on pantava rehellisesti merkille, tuomitsematta tai hyväksymättä, mutta hylättävä toimintasuunnitelmana.

Terrorismi antaa ymmärtää että ”muuri” (proletariaatti ja sen representaatio) on läpitunkematon este, jota on mahdoton tuhota.

Terrorismi on alistunut tappioon, ja kaikki viimeaikaiset esimerkit siitä riittävä todistamaan tämän.

Meidän on käsitettävä että pääoman ylivallan murskaaminen vaikuttaa poikkeuksetta aivan jokaiseen. Etenkään ei joitain ryhmiä voi pitää ”valittuina”, pääoman despotismista vapaina ja sen merkitsemättöminä. Vallankumouksellinen taistelu on ihmisten taistelu, ja sen on tunnustettava jokaisessa ihmisessä mahdollisuus ihmisyyteen. Pikku ryhmittymissään elävien poliittisten jengiläisten, ”kapitalistien” ja kaikissa eri muodoissaan näyttäytyvän poliisin välisen konfliktin keskellä jokaisen yksilön on oltava väkivaltainen itseään kohtaan jos hän haluaa torjua itsensä ulkopuolisena pääoman domestikaation ja kaikki sen mukavat, itse itsensä oikeiksi osoittavat ”selitykset”.

Viitteet